
és kedvesemnek agyar-ék

TOLNAI OTTÓ

&

a kis faszobrok kettéugranak
szeretném utánozni őket
az én bensőm nem puhafa
az én bensőm nem keményfa
a kis faszobrok kettéugranak
a boldogságtól
szeretném utánozni őket
a kis faszobrok kettéugranak
a borzalomtól

&

citromkopogás
igen a citromkopogás sokkal pontosabb
mint a számárordítás
mint a pávarikoltás
bár tudom a költők haláluk után pávaagyvelőn élnek
kivéve a karfiol énekesét aki számáragyvelőt kap
mely agyagízű
citromkopogás
citromkopogás

&

az éjjel zöld pléd alatt aludtam
paták tüzes patkók nyomával tele takaróm
melyet mintha biliárdasztal márványáról hasítottam volna
kik ezek a halott zsokéék mellettem

&

végre eljutottam
a segoviai mór fellegvárba
mi mást is kívántam még
halálom előtt
a hótömbökön kívül
a hótömbök is itt vannak

honnan tudom hogy eljutottam az alcazarba
honnan tudom
hogy a hótömbök még halálom előtt megérkeztek

&

a radiátor kos mondom
s visszafordulok asztalomhoz
emlékszem amikor rühesek voltunk

&

jégpuska
elképelem lövök veie
azzal nem lőnek mondja
ki látott már olyan puskát amellyel nem lőnek kérdem
nem puska hanem jézuska
elképelem és jéggolyóval szívemben
elesek
most már tudom jégpuskával nem lőnek
jézuskát nem képzelnék el

&

tizenharmadikán születtem
áprilisban kedvesem
ki hinné el ezt nekem
még mindig nem ittunk az enciánból
ischlben vettük
ahol egyik regényemnek kellett volna játszódnia
egyik regényemnek amelyben ha jól emlékszem
mi is szerepeltünk volna kedvesem
egy szimpatikus pár a pofaszakállas császár s lehár társaságából
hasunkon fekete foltokkal
hátunkon mély repedésekkel

&

ha vállammal meglököm a szekrényt
a tiszavirágok úszkálni kezdenek
az alkoholban
emlékszel nem gyűjthattuk be a motort
az elnehezült rönköktől féltünk az erős sodrásban
a film mondtam
a film akár egy kis tárgy ott van a kezében

mint ahogy már ott volt polanski szekrényében is
köszönjük szépen a csicsókaküldeményt
talán sosem tudjuk majd meghálálni
kérded mit csináltam salzburgban mozart szülővárosában
elloptam egy óriás narancsszín gémkapcsot
meghalok
meghalok

&

valaki tormával csap
a karfiolra
én sírok
ő fényképez
a lány akárha rétestésztába öltözött volna
valaki tormával csap
nem látom kezét a fekete kesztyűtől
nem látom lábát a fekete csizmától
ő fényképez
még jönnek tormával
nem csapkodnak mint bikacsökökkel
tormával tornáznak
laokoon és fiai
én sírok
a kulisszák mögött valaki reszel
valaki ismét csap
a karfiolra
én sírok
közlik velem
nem fixáltam eléggé a karfiol pályáját költészetemben
szétsapkodják
a rétestésztába öltözött lány a kulisszák laokoon és fiai el
ráfekszem a reszelőre
a fényképezőgép sir
körüli platánok
egyet tartó reszelt s még reszeletlen tornaoszlopok

&

meghalt
senki se maradt utána idióta fián kívül
aki az intézet falát kaparja éppen s azt mondja gargum-gargum
házát bezárták lepecsételték
micijével karikázzik az udvaron a szél
rózsafáin új tüskék
akárha zöld gumiból lennének mondom ahogy beléjük kapok
gargum-gargum-gargum

&

a tű
kalandozik a testben
mely nem volt az enyém
mely igazán nem volt senkié

a tú kalandozik
majd tán akár egy csillogó madár
el is hagyja
citromkopogás hangzik az én
örömódámban mint már említettem
citromkopogás
citromkopogás

&

egy dolgot sajnálok igazán
azt hogy írtam az üvegekről
nem kellett volna mondtam az előbb
ahogy elmostam ezt a lekvárosüveget
s a nap felé emeltem könnyezve
nem kellett volna hiszen még néhány nap
s te is áttetsző leszel akár ez az elmosott lekvárosüveg

&

sosem ettem még pacalpaprikást
most már nem is fogok
kiszaladok
kiszaladtam az időből
ám az én költészetem nyitott
tele a ház gyufával
nyúzott fejű piros emberkék suttogásával a pince
egy tú dallama
tomporod gyönyörű akár az a faeke
ott a fekete ketrec mellett
melybe végül is betornáztam magam
bravúrosan bizonyítva költészetem zártságát

&

szeretnék fegyverengedélyt
fegyvert nem
két tojó japán kacsát kaptunk
hazavisszük őket szabadkára
megaláztak a telefonban
ezüstládikómnak hiányzik egyik lába
csók züzü-képeit nézegetem ilyenkor éjjel után
fegyverengedélyre van szükségem
mert e szűk lépcsőházban nehéz levinni a koporsót
s különösen nehéz lesz levinni azt amelyben majd hason fekve
én dörömbölök

&

és megvetted nekem a nagy fekete töltőtollat
a fekete hegyet
hol vannak a sárga papagájok kérdezte róza
a fák ágai felemelték terméseiket

semmit sem értünk el kedvesem
félek egyedül maradni
a kis kávéházak sőtartóival

&

vaddisznóvacsora
bruer megkopott bauhausi csószéke
megvédelmezzük monedát mondotta allende
a forgatókönyvhöz nem kell ihlet
kvarcszürke pupilla
ó a költők: rilke kavafisz holan
hómező vesztett csata után
csárdás pofon
és kedvesemnek agyar-ék

&

megaláztak a víz alatt
csak a citromkopogás kedves már nekem
csak a citromkopogás
megaláztak a levegőben
a felhők felett
akár egy tiszta hattyúháton
részögeket hordok magammal
egy vaginaszerű pénztárcában

&

ljubljana
barátom elvezetett egy költőhöz
költő mondtuk lelkesen
szereti a jazzt
pénzt kértünk tőle kölcsön
mint attól a szeplős takarítónőtől párizsban
letusoltunk a színiakadémián
és a vívóleckéről érkező lányokkal
gombapaprikás reményében az alagút felé vettük utunkat

&

mind több a szép nagy homlokú kisgyerek
akácillat és karbid
asztalomon nehéz kard
gumibroncsot verek vele
orpheusz légy alázatos
megaláztak alázkodj meg
a kő énekel
az ének már nem énnekem

&

kinek a kezén van most az a karóra
amelyet az ortopéd cipész
aki egész éjszaka egy picek nevű mopszlról mesélt

ellopott tőlem zágrábban
már rég elromolhatott
hisz organizmusom is megromlott lassan
mégsem hiszem hogy eldobták
karórát nem szoktak eldobni csak úgy nagy ívben az utcán
mint ahogy majd én eldobom megromlott organizmusom

&

körte
egymáson csúsztatott hajszálvékony sülécek
képtelen vagyok szétválasztani őket
képtelen vagyok szétválasztani bármit bármitől
haza akarok menni édesanyámhoz
megszégyenítettek a postán
egy ember könyveket küldött amerikába
a másik közömbösen pecsételt a zsinogillatban
este cocteau beszélt a zenéről melyen járni lehet
hajnalban sárga tornaruhában futott egy öntudatos ifjú
a sünök előjöttek
felettem paradicsomon táncoltak
mennyezetem akár szél előtt az ég

&

só
lehunyta szemét és azt mondta
tél
közben azt kellett volna mondania
nyár
miért mondott telet
vagy telet mondva nyarat mondott
ó az antarktiszi sima testek
szárnyatlan szárnyasok
ó a ciprusok
hogyan kell felmászni egy ciprusra
zenetanár volt a férje
mondtam neki hogy hozzon hagymát a kert végéből
sárgarépát hozott és csodálkozva kérdezte
ma búcsú van

&

mind több cigarettapapirosra van szükségem
bár nem dohányzok
megaláztak
akár egy párducháton mélyen a föld alatt
nyakad felé kaptam
akárha cseresznyeszín nyakéket hordanál és nem agyarakat
ó a költők: saint-john perse michaux cendrar milosz
egy olasz állomást hallgatva feküdtünk a téli tenger mellett
emlékszel így kezdtük kedvesem
titokban azóta is ezt az olasz állomást hallgatom
míg a téli tenger veri
beveri ablakunk

&

születésnapom van közli
hihetetlen mondom
hiszen én már nem élek
semmi tartásom
különös
egy felköszöntött hullá
felettébb különös
állok kezemben három sárga virággal
s hirtelen csörrenve elejtem kezem

&

csináld már gyerünk énekelj
énekelj
nem tudok én énekelni
mi az hogy nem tudsz énekelni
gyerünk csináld már énekelj
énekelj
mit kell énekelnem
nos hát kezd el énekelj egy cumbiát